

Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: Bizony, Isten Fia volt ez!

Mt 27, 54

Keresztény Gyülekezet! Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

„Ha van Isten, miért vannak bajok, nehézségek, boldogtalanság?”
„Ha van Isten, miért van betegség, járvány?” „Ha van Isten, hol rejtőzik a sorscsapások idején?” „Ha van Isten, miért kell jó embereknek meghalni?”
És sorolhatnám még a hasonló kérdéseket, amit úgy gondolok, hogy mindannyian jól ismerünk. Sőt, szeretnénk rá választ is kapni.

Az összes kérdéssel az a probléma és azért nem lehet megválaszolni, mert túl sok benne a feltételezés, túl sok benne a „HA” szócska, és kevés a bizonyosság. Pedig a hívő ember életét nem a bizonytalanság, hanem éppen ellenkezőleg, a bizonyosság jellemzi. Inkább egy másik látásmód felé irányítanám ma figyelmünket, ami megváltoztathatja ezeket a kérdéseinket.

Hogyan változnak meg ezek a kérdések, ha hiszünk Istenben?

Nézzük meg azt a százados, aki ott volt azon a bizonyos nagypénteken és megfeszítette Jézust, és tanuljunk példájából! Mi az ő története?

Erről a századosról csak annyit tudunk, amennyit ez a rövid tudósítás feljegyez róla. Tiszt volt a római hadseregben, aki Krisztus keresztre feszítésének idején éppen Júdea tartományában szolgált. Ő vezette azt a kivégzőosztagot, amely a három elítélt keresztre feszítését végrehajtotta s utána a vesztőhelyen őrséget állt. Reggel még maga sem hitte volna, hogy ő lesz az, aki azon az estén nyilvánosan vallást tesz Jézusról, s a látottak, hallottak alapján bajtársaival együtt állítja: „Valóban Isten Fia volt ez!”

Ez a hit, és így tér meg Isten ellensége. Valaki, aki gyanútlanul végzi a napi munkáját – melynek során keresztre szögezi Jézust(!) –, egyszer csak ott, a kereszt alatt világosságot kap, megnyílik a szeme, egy új világ tárul fel előtte: felismeri a keresztre szögezett elítéltben az Isten Fiát, és nem restelli ezt megvallani mások előtt sem.

Hogyan jutott el eddig a hitvallásig, és mi volt ennek a jelentősége az ő számára?

Először is, bár nem is tudott róla, de találkozott Jézussal. Még ha ez a megfeszítésének a pillanata is volt, de találkozott vele. Mi is bárhol találkozhatunk Jézussal. Talán ott is, ahol a legkevésbé sem számítunk rá. Még a legnehezebb próbák, vagy rossz dolgok elkövetése közben is szólhat hozzánk Jézus.

Másodszor pedig nem csak találkozott a százados Jézussal, de figyelt is rá. Szemlélte Jézust, és meglátott benne valami nem e világba illőt, valami istenit. Mikor minden emberi értelem csődöt mond, ott tűnik fel az isteni különlegesség.

Végül pedig megértette, hogy az, akit a zsidók megfeszítettek, ő az Isten Fia, és nem szégyenli ezt hittel kijelenteni! Bizonyossága fakadt Jézust látván és hallván.

És figyeljük meg a többi ember reakcióját, és figyeljünk a „HA” szócskára! Azok, akik gúnyolták Jézust a kereszten, így kezdték: „HA Isten Fia vagy, akkor szállj le a keresztről, szabadítsd meg magad!” Amikor a két gonosztevő megszólította, s az egyik káromolta, az is ezt mondta: „HA Isten Fia vagy, akkor szabadítsd meg magad és minket is!” – Éppen ez a „HA” tűnik el annak az embernek a szótárából, aki megértette Jézus kijelentését, és akit Isten Szentlelke meggyőzött az igazságról.

A százados nem ezt mondja: „HA”, hanem ezt: VALÓBAN Isten Fia volt ez! És Jézus sem ezt mondja a kereszten szenvedései közepette: HA te Isten vagy, akkor miért hagytál el engem, hanem így fogalmaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Kérdez, sőt kérdőre vonja a Mindenhatót, de a „HA” nem szerepel az imádságában.

Ez méri le, hogy hol vagyunk: a hit vagy a hitetlenség útján. „Ha lenne Isten, nem engedte volna, hogy ez megtörténjék velem. Ha az Isten csakugyan a szeretet lenne, véget vetne a kínjainknak.” – Ez a hitetlenség útja. „Bizony, Isten Fia volt ez” – ez a hit szava.

Hogyan lehet hitre jutni? A századossal is az történt, amit Pál apostol mond: „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” (Róm10,17) Hallotta, amit mondott Jézus, és közben Isten Lelke munkálkodott benne. Szemlélte Jézust, gondolkodott azon, amit látott és hallott, és közben Isten Lelke újjáteremtette a szívét.

Jézus Krisztus kereszthalála lehetővé tette, hogy Isten ellenségeiből Isten gyermekeivé lehessünk. Ez a jelentősége annak, ha valaki eljut erre a bizonyosságra: „Valóban Isten Fia volt ez!”, mert ez egyben azt is jelenti, hogy bizony Isten gyermekévé lett az is, aki ezt hiszi, vallja és ebben bizonyos.

„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” Hallgassuk Isten ígését nyitott szívvel, és legyen olyan magabiztos hitünk, mint amilyen a századosnak volt. Ezzel a hittel imádkozzunk Istenhez, és ne legyen a szótárunkban a „HA” szócska, hanem együtt valljuk a századossal: Jézus VALÓBAN az Isten Fia!

Amen!